

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή θεωρεί ότι το γεγονός ότι η επίδικη σύμβαση επιτίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/52/ΕΚ ⁽²⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, δεν αποκλείει την εφαρμογή της αρχής που διατυπώθηκε στην υπόθεση *Telaustria* ⁽³⁾, η οποία απορρέει από τις θεμελιώδεις ελευθερίες που θεσπίζει η Συνθήκη και από την εφαρμογή γενικών αρχών που απορρέουν ειδικότερα από τις θεμελιώδεις αυτές ελευθερίες. Η υποχρέωση των κρατών μελών να συμμορφώνονται προς τις γενικές αρχές κατοχυρώνεται με την ίδια οδηγία στο άρθρο 3, παράγραφος 2 (βλ. ανωτέρω), δια της θεσπίσεως γενικής υποχρεώσεως των αναθετουσών αρχών να αποφεύγουν κάθε δυσμενή διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων παροχής υπηρεσιών. Την υποχρέωση αυτή υπέχουν οι ιρλανδικές αρχές τόσο για τις υπηρεσίες του Παραρτήματος 1B όσο και γι' αυτές του Παραρτήματος 1A.

Προβάλλεται ότι η ανάλυση της Επιτροπής είναι η μόνη που μπορεί να θεωρηθεί συμβατή με τη λογική της εσωτερικής αγοράς που διέπει τη Συνθήκη. Η νομολογία του Δικαστηρίου σαφώς δέχεται ότι οι διατάξεις της Συνθήκης για τις ελευθερίες εγκαταστάσεως και παροχής υπηρεσιών επιβάλλουν υποχρεώσεις στα κράτη μέλη ως προς την ανάθεση δημοσίων συμβάσεων οι οποίες δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των οδηγιών. Τούτο ισχύει για συμβάσεις (όπως οι συμβάσεις παραχωρήσεως υπηρεσιών) που δεν εμπίπτουν ειδικά στο πεδίο εφαρμογής, καθώς και για συμβάσεις οι οποίες εμπίπτουν μεν στο πεδίο εφαρμογής, αλλά η αξία τους είναι χαμηλότερη από τα όρια που θέτουν οι διάφορες οδηγίες.

Τούτων δοθέντων, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι θα ήταν ευθέως αντίθετο προς τη λογική της εσωτερικής αγοράς εάν, ενώ το κοινοτικό δίκαιο απαιτεί κατάλληλη δημοσιότητα ακόμη και στις περιπτώσεις που η σύμβαση δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των οδηγιών λόγω της δομής της ή λόγω της αξίας της, αφηνόταν στα κράτη μέλη η ευχέρεια να μην προβαίνουν σε καμία δημοσιότητα ορισμένων συμβάσεων (των οποίων η αξία υπερβαίνει τα χρηματικά όρια), για τον λόγο και μόνον ότι οι υπηρεσίες τις οποίες αυτές αφορούν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του Παραρτήματος 1B της οδηγίας.

⁽¹⁾ Οδηγία της 18ης Ιουνίου 1992, για το συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209 της 24.7.1992, σ. 1).

⁽²⁾ Οδηγία της 13ης Οκτωβρίου 1997 περί τροποποίησης των οδηγιών 92/50/ΕΟΚ, 93/36/ΕΟΚ και 93/37/ΕΟΚ περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών, συμβάσεων δημοσίων προμηθειών και συμβάσεων δημοσίων έργων, αντιστοίχως (ΕΕ L 328 της 28.11.1997, σ. 1).

⁽³⁾ Υπόθεση C-324/98, *Telaustria Verlags GMBH* κατά *Telekom Austria AG*, Συλλογή 2000, σ. I-10745.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του μεγάλου δουκάτου του Λουξεμβούργου, που ασκήθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 2003

(Υπόθεση C-519/03)

(2004/C 35/08)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον D. Martin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε

στις 12 Δεκεμβρίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του μεγάλου δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου, θέτοντας σε ισχύ τα άρθρα 7, παράγραφος 2, και 19, εδάφιο 5, του νόμου της 12ης Φεβρουαρίου 1999, περί θεσπίσεως γονικής άδειας και άδειας για οικογενειακούς λόγους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την παράγραφο 1 της ρήτρας 2 του κεφαλαίου II του παραρτήματος της οδηγίας 96/34ΕΚ του Συμβουλίου, της 3ης Ιουνίου 1996, σχετικά με τη συμφωνία — πλαίσιο για τη γονική άδεια που συνήφθη μεταξύ των UNICE, CEEP και CES ⁽¹⁾, όσον αφορά:
 - την υποκατάσταση της άδειας μητρότητας στη γονική άδεια, και
 - την προθεσμία από το τέλος της οποίας θεμελιώνεται αυτοτελές δικαίωμα γονικής άδειας
- 2) να καταδικάσει το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Η άδεια μητρότητας έχει εντελώς διαφορετική σκοπιμότητα σε σχέση με τη γονική άδεια. Περαιτέρω, η παράγραφος 1 της ρήτρας 2 της συμφωνίας — πλαίσιο προβλέπει ρητά ότι η γονική άδεια είναι αυτοτελές δικαίωμα με διάρκεια τουλάχιστον τριών μηνών. Επομένως, ο υποχρεωτικός τερματισμός της γονικής άδειας, όταν αρχίζει η άδεια μητρότητας, δεν είναι συμβατός με τη διάταξη αυτή του παραρτήματος της οδηγίας 96/34. Η γυναίκα της οποίας η άδεια μητρότητας ξεκίνησε κατά τη διάρκεια της γονικής άδειας πρέπει να έχει τη δυνατότητα, λαμβανομένου υπόψη του αυτοτελούς δικαιώματος λήψεως γονικής άδειας τουλάχιστον τριών μηνών που αντλείται από την παράγραφο 1 της ρήτρας 2 της συμφωνίας — πλαίσιο, να μεταφέρει το μέρος της γονικής άδειάς της, το οποίο δεν μπόρεσε να λάβει λόγω της άδειας μητρότητας.

2. Απαιτώντας ότι τα τέκνα πρέπει να έχουν γεννηθεί ή υιοθετηθεί μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1998, οι αρχές του Λουξεμβούργου προσέθεσαν μη επιτρεπόμενη από την οδηγία προϋπόθεση.

⁽¹⁾ ΕΕ L 45 της 19.6.1996, σ. 4.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2004

(Υπόθεση C-27/04)

(2004/C 35/09)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους M. Petite, A. van Solinge και P. Aalto, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 28 Ιανουαρίου 2004, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως